

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 33/05
14.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Предрага Глигоријевића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету, против оптужених **АА, ББ, ВВ и ГГ**, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169 став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду; оптуженог АА и његових бранилаца адвоката АБ и АВ; браниоца оптуженог ББ, адвоката АГ; браниоца оптуженог ВВ, адвоката АД и браниоца оптуженог ГГ, адвоката АЂ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, К. 791/04 од 09. септембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог ВВ и бранилаца оптужених ВВ и ББ, адвоката АД и АГ, дана 14. априла 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалбе браниоца оптуженог ВВ, само у погледу одлуке о казни, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, пресуда Окружног суда у Београду К. 791/04 од 09. септембра 2004. године, тако што Врховни суд, оптуженог ВВ, за кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, од 26. маја 2004. до 09. септембра 2004. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА и његових бранилаца и бранилаца оптужених ББ и ГГ и првостепена пресуда у односу на оптужене АА, ББ и ГГ, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени АА, ББ, ВВ и ГГ, оглашени су кривим, да су извршили кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за које су оптужени АА и ББ осуђени на казне затвора у трајању од по три године, у које казне се оптуженом АА урачунава време проведено у притвору, од 25. маја 2004. године па до 09. септембра 2004. године, а оптуженом ББ од 26. маја 2004. до 09. септембра 2004. године; оптужени ВВ и ГГ осуђени су на казне затвора у трајању од по две године и шест месеци у које казне се оптуженом ВВ урачунава време проведено у притвору, од 26. маја 2004. до 09. септембра 2004. године и ГГ од 27. маја 2004. до 09. септембра 2004. године; оптужени су обавезани да оштећеном ДД, исплате износ од 2.000,00 динара и динарску противвредност од 2.000,00 еура, на дан исплате и то солидарно у року од 15 дана по правноснажности пресуде. У осталом делу, оштећени се упућује на парницу; оптужени су дужни, да на име паушала плате сваки, по 5.000,00 динара у року од 15 дана, по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженима изрекну казне затвора у дужем временском трајању;

- оптужени АА, из свих законских разлога, али без образложења, које је достављено ван законом прописаног рока, па због тога и није ни позван на седницу већа, а што је захтевао у накнадно додатом образложењу жалбе;

- браниоци оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда преиначи у смислу навода и предлога у жалби, у жалби је захтевано, да браниоци оптуженог, буду обавештени о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог ББ, због одлуке о казни, с`предлогом, да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора, и захтевом, да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог ВВ, само због одлуке о казни, с`предлогом, да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора, и захтевом да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог ГГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом, да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора;

- браниоци оптужених ББ и ВВ, поднели су одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца, с`предлогом, да се иста одбије, као неоснована.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 152/05 од 24. јануара 2005. године, предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Београду и првостепена пресуда преиначи у погледу одлуке о казни, тако, што ће се оптуженима изрећи казна затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе бранилаца оптужених одбију, као неосноване.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа, којој нису присуствовали уредно обавештени Републички јавни тужилац, оптужени ББ, браниоци АВ, којој је послат телеграм, који је примила, као и АБ, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, датих објашњења присутних бранилаца АД и АГ, као и оптуженог ВВ, за наводе и предлоге из жалби, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона, на штету оптужених, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Иако се у жалбама бранилаца оптужених АА и ГГ, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, у жалбама се не наводи конкретно о којој битно повреди одредаба кривичног поступка се ради, односно у жалби бранилаца оптуженог АА, само је наведено, да је првостепена пресуда донета "супротно одредби члана 368. став 2. тачка 11. ЗКП", без образложења у чему се наведена битна повреда одредаба кривичног поступка састоји.

Чињенично стање у овој кривично-правној ствари је правилно и потпуно утврђено и исто се не доводи у сумњу жалбеним наводима бранилаца оптужених АА и ГГ.

Побијајући првостепену пресуду по том основу, браниоци оптуженог АА у жалби наводе, да оптужени није учествовао у радњи извршења кривичног дела у питању, да је он касније ушао у стан оштећених, када је оштећена ЂЂ, већ лежала на поду; бранилац оптуженог ГГ, да он критичном приликом није улазио у стан оштећених, да је остао у колима испред зграде, а да је оптуженима објаснио, где се налази стан, на ком спрату, тако, да он може да одговара само за помагање. Тврди се у жалби, да никаквог договора за извршење кривичног дела није било, а новац и мобилне телефоне примио је од осталих оптужених, пошто су му они објаснили, да су направили "одрадили посао", а он је мислио, да се односи на посао везан за будућу продају и дистрибуцију плеј дискова.

Супротно изнетим жалбеним наводима, правилан је закључак првостепеног суда, да су оптужени АА и ГГ, при извршењу кривичног дела, које им је стављено на терет, поступали као саизвршиоци. На основу одбране оптуженог ВВ, коју је првостепени суд правилно прихватио, као истиниту, несумњиво произилази, да су у извршењу кривичног дела учествовали оптужени АА и ГГ. Признање овог оптуженог, поткрепљено је исказима оштећених ДД и ЂЂ, који су изјавили, да су у стан ушла тројица нападача, и да је један од њих, према исказу оштећене ЂЂ, излазио и ушао у стан пре напада, а на главном претресу препознала је ГГ, који је пре долазио, као испомоћ једном другом човеку, који је куповао ЦД-ове код њих, док је оштећени ДД, приликом препознавања у суду и у СУП-у, препознао оптуженог ББ, лице које је држало уперен пиштољ у њега.

С`обзиром на изнето, правилно је првостепени суд у разјашњењу кључног питања, да ли је оптужени АА учествовао или не у извршењу наведеног кривичног дела, поверовао оптуженом ВВ, јер он није теретио оптуженог АА, да би са себе скинуо кривичну одговорност, него признаје и своје учешће, а осим тога, суд није нашао ни један разлог због којих би оптужени ВВ, неосновано теретио друге оптужене.

Када је у питању жалба браниоца оптуженог ГГ, којом се неосновано саизвршилаштво овог оптуженог, доводи у сумњу, Врховни суд налази, да се саизвршилаштво треба посматрати у објективно – субјективном смислу. Оно постоји ако су испуњена два услова и то: прво, учешће у радњи извршења или на други начин заједничко вршење кривичног дела, као објективни елемент, и, друго, свест о заједничкој сарадњи, као елемент субјективне природе.

Првостепени суд у побијаној пресуди детаљно наводи и образлаже све у вези објективних радњи оптуженог ГГ. Он критичног дана, на аутобуској станици, чека оптужене АА и ББ, који су допутовали из Ниша. Заједно са његовим аутомобилом одлази по оптуженог ВВ и заједно одлазе у његов стан. После краћег задржавања, заједно одлазе до зграде, где станују оштећени, које је он од пре познавао (остали оптужени их нису познавали), паркирају се испред зграде и осталим оптуженима објашњава он је објаснио где се налази стан и на ком спрату. За то време, он је био у колима, а по њиховом повратку, вратили су се у његов стан. Ту су попили пиће и поделили новац, он је добио 30.000,00 динара и 40 еура. Новац су поделили на једнаке делове. Дакле, овај оптужени, заједно са другим оптуженима, врши наведене радње кривичног дела, што је објективан услов за постојање истог.

Све ово указује, да је оптужени ГГ, добро знао шта се ради, да у свему томе учествује, заједно са другим оптуженима и да код њега постоји свест о заједничкој сарадњи, дакле, субјективних елемената саизвршилаштва, те да је првостепени суд, јасно и потпуно утврдио да је овај оптужени саизвршилац са другима у објективном и субјективном смислу, да нема говора о томе, да би могао бити евентуално помагач, како се то, неосновано, истиче у жалби његовог браниоца.

Оцењујући остале наводе жалби, који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни суд налази да нису од битног значаја за исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање изнето у изреци и одговарајућим деловима образложења првостепене пресуде, правилно је и потпуно утврђено, па се код таквог стања ствари ни квалификација кривичног дела не доводи у питање. Врховни суд је, с`тога, прихватајући у свему исцрпне, јасне и уверљиве разлоге, који су с`тим у вези дати у првостепеној пресуди, оцењује неоснованим жалбене наводе бранилаца оптужених АА и ГГ, којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама оптужених стичу елементи кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС.

Испитујући одлуку о изреченим казнама оптуженима АА, ББ и ВВ, а поводом жалбе бранилаца ових оптужених и Окружног јавног тужиоца, Врховни суд налази да је првостепени суд, у односу на ове оптужене, правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ од утицаја на висину казне, којима је дао адекватан значај, односно, утврђене олакшавајуће околности наведене на страни 13 образложења побијане пресуде, правилно оценио, као особито олакшавајуће околности и ове оптужене осудио на казне затвора као у изреци првостепене пресуде, које казне су по оцени Врховног суда, сразмерне тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности сваког од оптужених и као такве, нужне и довољне за постизање сврхе казне предвиђене чланом 33. ОКЗ, с`тога, жалбени наводи ОЈТ да се овим оптуженим изрекну строжије казне односно блаже како се то предлаже у жалбама бранилаца ових оптужених оцењују као неосновани.

Испитујући одлуку о казни у односу на оптуженог ВВ, Врховни суд налази, да је жалба браниоца овог оптуженог основана и да је првостепени суд, утврђене олакшавајуће околности, а које се односе, пре свега, на признање и извршеног кривичног дела, да је у питању породичан човек, отац четворо деце, подценио, док је отежавајућој околности, ранијој осуђиваности осуђеног, дао и сувише велик значај, што је имало за последицу изрицање престоге казне затвора. С`тога је Врховни суд, дајући наведеним утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућој онај значај, који у случају оптуженог ВВ и заслужују, оптуженог ВВ осудио на казну затвора у трајању од две године, налазећи да је овако изречена казна, сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности, оптуженог као учиниоца и као таква довољна за постизање сврхе казне, предвиђена чланом 33. ОКЗ. С`обзиром на напред изнето, жалбени наводи Окружног јавног тужиоца, да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању, оцењују се као неосновани.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. и 391. ЗКП, одлучено је, као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ